ל) פפחים סח, ב) [בפסוק כתיב מהופך ועי מ"ח שמישבון, ג) שבח סג. ודף קלה ברכות לד: [פסחים סח. לקמן לע.], ד) [בס"ח! מלכיותן, ב) [פסחים ע"שן, 1) [שבח ט: ועי מוס" שם דיים אלה מעוהן,
 ל) ורמניה בן,
 ל) ורמניה בן,

הגהות הב"ח (ל) רש"י ד"ה יקרא וכו' גופו של אדם מעל השמים ממעל ויקרא:

מוסף רש"י כתיב אני אמית ואחיה

בחיב אני אמית ואחיה
וכחיב מחצתי ואוי
וכחיב מחצתי ואוי
ארפא. כיון שלמר
שהממים הוא מחיה,
שהממים הוא מחיה,
שלמ אל הא אל הא אל
לאשמעינן דלא מימא אתיי
ולאשמעינן דלא מימא אתיי
המתכי ולא דמתים חיי
המתכי ולא אני אמים את
המתכי ולא מתיי או א
המתי ובורא את הטולדים,
המתל לא מתכי מתיי
מול אכפא, כשם שמה
לאו עלמו שאי מתיי אל
מור עלמו שאי מתיי אל מור אל מור אל מור אל מור אל
מור עלמו שאי מתיי אל מור אל מור

כשיולה ממעי המו או משעת ילירה: א"ל. רבי משעת ילירה: אמר לו. הנטונינוס א"כ בועט במעי אמו ויולה אלה משעת יליהתה: בס עור ופסה. שחיין עם מומן: ורסיב או ידלג כאיל פסח. דמשמע שמתרפאין: עומדין במומן. ואח"כ מתרפאין: בלע המוח

לנלח. דלעתיד לבא מאחר שחיין שוב אינן מתין: **כי הנער**. כלומר כשימות אדם לעתיד ומת בן מאה שנה יאמרו נער הוא מת כי הנער בן מאה שנה ימות. אלמא מתין: וחפרה הלבנה ובושה החמה. משמע שיהא אורם כהה וכתיב והיתה אור הלבנה כאור החמה: כאן לימות המשיח. כשיכלה השיעבוד והיתה אור הלבנה כאור החמה ולעתיד לבא וחפרה הלבנה ובושה החמה מרוב נגהם של לדיקים: ולשמואל דאמר. בדוכתא אחריתי: אין בין העולם הוה וכו'. אידי ואידי לעוה"ב: אלא כאו במחנה שכינה. וחפרה מזיו השכינה: כאן במחנה לדיקים. כאן במחנה רשעים לא גרסינן: לתיב אני אמית ואחיה. דמשמע כשם שאני אמית את האדם כד אני מחייהו כשמת בעל מום עומד וחי בעל מום: וכתיב מחלתי ואני ארפא. שכשהוא מחיה מרפא את המחץ ועומד שלם: והדר מה שלאחר כן מתרפא שמחלתי. וכדלעיל עומדין במומן ומתרפאין: מיתה בחחד וחיים בחחד. וה"ק חני ממית אדם זה ומחיה אדם אחר: כדרך שהעולם נוהג. שוה מת ווה נולד: מה מחץ ורפוי באחד. ואין רפואה אלא במקום מחץ: ישיר. משמע לעתיד: נשחו קול יחדיו. היינו קול אחד: המונע הלכה. מללמדו: מששת ימי בראשית. דכתיב בראשית ברא בשביל התורה שהיא ראשית וישראל נקראו ראשית תבואתהי שעתידין להנחיל׳ ברא

אלהים את השמים וגו': בר. תורה:

יקבוהו

בכורות. מאני הבכורות: יקרא אל השמים מעל. כלומר יקרא הקב"ה לנשמה הבאה לו לחוך גופו של אדם (4) מאל השמים מעל ויקרא אף אל הגוף שבא מן הארץ: מפני מה שוקעה במערב. מסובב את כל העולם עד שתחזור למקום זריחתה למזרח ותשקע דאי

בכורות נאות והושיב בו שני שומרים אחד חיגר ואחד סומא אמר לו חיגר לסומא בכורות נאות אני רואה בפרדם בא והרכיבני ונביאם לאכלם רכב חיגר על גבי סומא והביאום ואכלום לימים בא בעל פרדם אמר להן בכורות נאות היכן הן אמר לו חיגר כלום יש לי רגלים להלך בהן אמר לו סומא כלום יש לי עינים לראות מה עשה הרכיב חיגר על גבי סומא ודן אותם כאחד אף הקב"ה מביא נשמה וזורקה בגוף ודן אותם כאחד שנאמר ייקרא אל השמים מעל ואל הארץ לדין עמו יקרא אל השמים מעל זו נשמה ואל הארץ לדין עמו זה הגוף: א"ל אנטונינום לרבי מפני מה חמה יוצאה במזרח ושוקעת במערב א"ל אי הוה איפכא גמי הכי הוה אמרת לי א"ל הכי קאמינא לך מפני מה שוקעת במערב א"ל כדי ליתן שלום לקונה שנאמר יוצבא, השמים לך משתחוים א"ל ותיתי עד פלגא דרקיע ותתן שלמא ותיעול משום פועלים ומשום עוברי דרכים וא"ל אנטונינום לרבי נשמה מאימתי ניתנה באדם משעת פקידה או משעת יצירה א"ל משעת יצירה א"ל אפשר חתיכה של בשר עומדת שלשה ימים בלא מלח ואינה מסרחת אלא משעת פקידה אמר רבי דבר זה למדני אנטונינום ומקרא מסייעו שנאמר יופקודתך שמרה רוחי ואמר ליה אנטונינום לרבי מאימתי יצה"ר שולם באדם משעת יצירה או משעת יציאה א"ל משעת יצירה א"ל א"כ בועם במעי אמו ויוצא אלא משעת יציאה אמר רבי דבר זה למדני אנטונינום ומקרא מסייעו שנאמר ולפתח חמאת רובץ ר"ל

חלק פרק אחד עשר סנהדרין

הוה הכי לא הוה אמינא לך מפני מה שוקעת במזרח דנוהג העולם כך הוא ממקום שילה שם נכנם: כדי ליתן שלום לקונה. להקב"ה שהשכינה במערב וכיון שמגעת עד מערב הולכת ומשתחוה לפני הקב"ה שבראה ולכך שוקעת ונכנסת כפופה לפני הקב"ה: וחיחי עד פלגא דרקיעא. דאם לכך מתכוונת למה הולכת בתוך המערב תבא עד אמלעו של רקיע ותשקע לשם ומשם תשתחוה כלפי מערב שכן דרך ב"ה שמשתחוה ברחוק לפני המלך ואינו מתקרב כל כך: משום פועלים. דאילו כן היה מחשיך פתאום שכשחתה באמנע הרקיע מאירה ביותר וסבורים שעדיין יש שהות ביום והיו פועלין שוהין במלחכתן עד שחשיכה ועוברי דרכים נמי לא היו יודעין מתי יחשיך לבקש להם בית לינה ולכך שוקעת במערב שכשהולכת ומשתפלת והולכת וכלה אורה יודעין שמגיע שעת חשיכה: משעת ילירה. שנקרם כולו בבשר וגידין ועלמות: פקידה. משעה שהמלחך פוקד הטיפה ומביאה לפני המקום מה תהא עליה כדאמרינן בפרק כל היד במסכת נדה (דף טו:) מיד נורקה בו נשמה וחיות: אמר ליה. רבי משעת יצירה: ואמר לו. אנטונינוס וכי אפשר לחתיכה שתתקיים אפילו ג' ימים בלה מלח שהינה מסרחת וה"נ אילו לא היתה נשמה נתונה עד שעת ילירה היאך תתקיים הטיפה שלא תסריח במעיה וכיון שטיפה מסרחת שוב אינה מולדת: למדני אנטונינום. מדבריו למדתי: ופקודתך שמרה רוחי. משעת

פקידה נשמר רוחי: משעת יליחה. רמי כתיב יבם עור ופסח הרה ויולדת יחדו וכתיב יאז ידלג כאיל פסח ותרון לשון אלם כי נבקעו במדבר מים ונחלים בערבה הא כיצד עומדין במומן ומתרפאין ⊕עולא רמי כתיב ֹיבלע המות לנצח ומחה ה' דמעה מעל כל פנים וכתיב ◊ •כי הנער בן מאה שנה ימות לא יהיה משם עוד עול ימים לא קשיא כאן בישראל כאן בעובדי כוכבים ועובדי כוכבים מאי בעו התם הגך דכתיב בהו יועמדו זרים ורעו צאנכם ובני נכר אכריכם וכורמיכם רב חסדא רמי כתיב ייוחפרה הלבנה ובושה החמה כי מלך ה' צבאות וכתיב ייוהיה אור הלבנה כאור החמה ואור החמה ייוחפרה הלבנה ובושה החמה ואור החמה יהיה שבעתים כאור שבעת היִמים לא קשיא כאן לימָות הָמשיח כאן לעוה"ב ולשמואל יידאמר אין בין העוה"ז לימות המשיח אלא שיעבוד גליות י בלבד לא קשיא כאן במחנה צדיקים כאן במחנה שכינה ◊רבא רמי כתיב ¹¹אני אמית ואחיה וכתיב ¹¹מחצתי ואני ארפא אמר הקב״ה מה שאני ממית אני מחיה והדר מה שמחצתי ואני ארפא ת"ר אני אמית ואחיה יכול שתהא מיתה באחד וחיים באחד כדרך שהעולם נוהג ת"ל מחצתי ואני ארפא מה מחיצה ורפואה באחד אף מיתה וחיים באחד מיכן תשובה לאומרין אין תחיית המתים מן התורה תניא אמר רבי מאיר מניין לתחיית המתים מן התורה שנאמר באו ישיר משה ובני ישראל את השירה הואת לה' שר לא נאמר אלא ישיר מכאן לתחיית המתים מן התורה כיוצא בדבר אתה אומר יאז יבנה יהושע מזבח לה' בנה לא נאמר אלא יבנה מכאן לתחיית המתים מן התורה אלא מעתה יאז יבנה שלמה במה לכמוש שקוץ מואב הכי נמי דיבנה נשאו קול יחדו ירננו וגו' ריננו לא נאמר אלא ירננו מכאן לתחיית המתים מן התורה וא"ר חייא בר אבא א"ר יוחגן עתידין כל הגביאים כולן אומרים שירה בקול אחד שנאמר קול צופיך נשאו קול יחדו ירננו אמר רב יהודה אמר רב כל המונע הלכה מפי תלמיד כאילו גוזלו מנחלת אבותיו שנאמר יתורה צוה לנו משה מורשה קהילת יעקב מורשה היא לכל ישראל מששת ימי בראשית אמר רב חנא בר ביזנא אמר רבי שמעון חסידא כל המוגע הלכה מפי תלמיד אפילו עוברין שבמעי אמו מקללין אותו שנאמר יימוגע בר

ה א מיי' פי"ב מהלי מלכים הלי ב' ופ"ט מהל' משובה הלכה ב:

6. אז יִדלג בָאיִל פּפַח וְתַלוֹלְשׁוֹ אַלְבּל בַּאַלְל פַּחַ וְתַלוֹלְשׁוֹ אַלבּ בִּי בְּבָלְנוֹ בְּעַלִּים בְּיִבְלְנוֹ בַּיְלִים בְּיַבְלְנוֹ בִּי שִׁיבְּוֹלִים בְּיַבְלְנוֹ בְּיַבְּעַתְּ בְּיַבְּעַתְּ בְּיַבְּעַתְ בְּיַבְּעַתְ לְנְצַחְ לְנְצַחְ לְנְצַחְ לְנְצַחְ לְנְצַחְ בְּיַבְּעַתְ לְנְצַחְ בְּיַבְּעַתְ לְנְצַחְ בְּיַבְּעַתְ בְּעַבְּעַתְ בְּבַּרִי יִי ִדְבַּבְר.

8. לא יְתְּיֶׁתְ מִשְׁם עוד (א' יְתְיֶּתְ מִשְׁם עוד (עול יְמִים וְתְּקַן אֲשְׁר לא יְמִים וְתָּקַן אָשְׁר לא יְמִים וְתָּקַן אָשְׁר לא קוּ מַאָּה יְמָיוּ כִּי הַבְּעַר וְתָּחוֹטֵא בָּן מֵאָה שְׁנָה יְמָוֹת יִשְׁעִּהוֹ פָּוֹת יִשְׁעִיהוֹ סה כ יִשְׁעִיהוֹ וְתִּים (ףְעַבְּרַבְיבָם צֹאַבָּבוֹינָבְר אָבְרֵיכָם בּרַבִינִיבָר אָבָרֵיכָם

ישעיהו סא ה ישעיהו סא ה ישעיהו סא ה ובושה החמה כי מלף יי ובירושלם ונגד זקניו בירושלם ונגד זקניו בירוד: ישעיהו כד כד בירוד: ישעיהו כד כד בירוד: ישעיהו כד כד ביתות שבעתים באור ביתות שבעתים שבעת העמים ביום באור שבעת העמים ביום בש יין את שבר עמו ומתוץ מקרו ייקא:

שמות טו א שמות טו א בַּבְּהָ יְהְדּוֹשְעָּע הַ בְּבָּהְ יִשְׁרָאל מוְבַּח לִיוּ אֲלֹהִי יִשְׁרָאל בּרָר עִיבְּל: יהושע ה 1.5 אַז יְבָבָה שְׁלמה בְּמָה לְבְּמִוֹשׁ שָׁקְץ מוֹאָב בְּהָר לְבְמוֹשׁ שָׁקְץ בִּיאַ עַבּוֹיִן בִּייִר עַבְּיוֹשְׁ יִרְרִשְׁלֶם הַּיִּלְ בְּיִי עְבוּוֹן וּלְבַּיְלָם שְׁקְץ בְּיִי עַבוּוֹן וּלְבַּיְלָם שְׁקְץ בְּיִי עַבוּוֹן וּלְבַילְךְ שַקְץ בְּיִי עַבוּוֹן מּלֵלְךְ שַקְץ בְּיִי עַבוּוֹן מּלֵלְךְ שַקְץ בְיִי עַבוּוֹן מּלֵלְךְ שִקּץ בְּיִבְּי עַבוּוֹן בּרִבְּיִלָּם בְּיִתְר יוֹשְׁבֵי בִּיתָר הַבְּיבָר יוֹשְׁבֵי בִיתְר יוֹשְׁבֵי בִיתְר יוֹשְׁבֵי בִיתְר יוֹשְׁבֵי בִיתְר יוֹשְׁבֵי בִיתְר יוֹשְׁבֵי בִיתְר

16. אַשְׁרֵי יוֹשְׁבֵי בֵיתֶּךְ עוֹד יְהַלְּלוּףְ פֶּלְה: תהלים פד ה

17. קוֹל צפַיִּךְ נְשְׂאוּ קוֹל יַחְדָּר יְרַנֵּנוּ כִּי עַיִן בְּעַיִּן יִרְאוּ בְּשׁוּב יִיְ צִיּוֹן: ישעיָהוּ נב ח

ישעייו נב זו 18. תוֹרָה צְוָה לְנוּ מֹשֶׁה מוֹרָשָׁה קְהַלַּת יַעֲקֹב:

19. מֹנֵעַ בָּר יִקְבָהוּ לְאוֹם :וּבְרָכָה לְרֹאשׁ מַשְׁבִּיר: משלי יא כו